

Vecās Solitūdes mistērijas

Katram tādām veidojumam kā Solitūdes valsts obligāti vajadzēja centru. Es tā domāju. Vai tie būtu Dreiliņi, Bierīņi, Pleskodāle vai Nordeķi – visām šīm valstīm noteikti tika iezīmēts centra punkts, ap kuru virmoja sadzīviski–politiski–sabiedriski orientēta pilsoņu aktīva darbība. Vecajai Solitūdei tāds punkts atradās Jūrmalas gatves un Solitūdes ielas krustojumā, tautā saukts par “Stūrīti”. “Aizies līdz “Stūrītim”. Nopirks maiz’.” Visiem skaidrs – ies tur, kur krustojas abas minētās ielas. Krusta vienā stūrī stāvēja nacionalizēts divstāvu nams, un tā pirmo stāvu aizņēma pārtikas bode.

Pāri Solitūdes ielai, krusta otrā pusē, Jūrmalas stilā celtā divstāvu koka vai dēļu mājā pirmajā stāvā tirgojās ar t. s. rūpniecības precēm, un tāpēc šis namiņš tika iesaukts par drēbju veikalu. Tur varēja nopirkt gandrīz visu, sākot no adatiņas, zeķēm vai zobu pastas, līdz pat uzvalka vai mēteļdrānai. Vēlāk šo tirgotavu iedēvēja par Zaigas veikalu, jo tā vadību uzņēmās mana skolas biedrene no Imantas 22. pamatskolas Zaiga. Tāpēc arī Zaigas veikals.

Mazliet tālāk, uz Rīgas pusi pa gatvi ejot, varēja nokļūt pastā. Šī iestāde, tās darbinieki, šķiet, veltījuši lielas pūles, lai ieraktos zemē iegrimušajā būdiņā, bet ar simpātiskām verandiņām būdiņas sānos. Pastmeistaram seju greznoja kupla, balta bārda, un pasta lietās palīdzēja abas meitas. Divi pastnieki – nu kolorīti tipi. Abi kā viens pret vienu no dabas veidoti līdzīgi franču aktierim Fernandelam. Tas tik bija skats, kad divatā puspalēkdamies, smagās somas uz

Pagaidu mājiņa 1946. g.

vēdera mētādami, viņi iznēsāja Solitūdes valsts pilsoņiem jaunākās ziņas.

Bet pilsoņi te bija tādi, kas pēc kara, Otrā pasaules kara, bija ieguvuši zemes gabalus un gatavojās būvēt savas "pilis" uz kādreizējās Solitūdes koka muižas dārzu zemes, jo tie acīmredzot tika izcirsti un to vietā izveidojās pļavas. No muižas parka gan šis tas atlicis lielu ozolu izskatā vēl līdz mūsu dienām. Reiz viens iedzēries Solitūdes vecpilsonis noķēra mani pie svārku pogas un paziņoja: "Tu zin', tav' būd' stāv uz vecās koka muižas fundament'!" Laikam taču mans tēvs savu pagaidu mājiņu, kurā, jau pārveidotā, dzīvoju arī es, ir uzbūvējis tieši minētajā vietā. Bet no kādas kaimiņienes dzirdēju sakām: "Kopš 1937. gada te visi būvējas... Par mīti dzīvoju tikai es un ebreji." Tā gan, bet pastam vēlākos gados uzcēla jaunu divstāvu ēku tuvāk "Stūrītīm".

Pārtikas bodes telpa sadalīta ar "zigzag" līnijā veidotu leti, jo šādu veidojumu noteica tas, ka aizmugures siena dalījās divos deviņdesmit grādu stūros ar plauktiem precēm

vēdera priekam. Vēl šodien atceros uz letes skārda bundžās sabērtās apcukurotās konfekšu bumbiņas ar marmelādi vidū un lielās koka mucas pircēju teritorijā, pilnas ar biezu "zapti" un lielu koka karoti vidū. Nu un, protams, pircēju rindas, kurās visi cits citu pazina. Letes garumā divās vietās bija atklāpes un izeja no pārdevēja valstības uz pircēju poligonu. Tirgotāju pusē plauktos rindojās preces noteiktā kārtībā un secībā. Tur iekārtota vieta šņabim, putrainiem, kafijai, dienišķajai maizītei. Bode vienmēr bija cilvēku pilna. Tur runāja, smējās, strīdējās, klačojās, kas ar ko un kam no kā. Nebija vajadzīga nekāda "Privātā Dzīve". Ārsienā dienas gaismu veikala puskrēslā plūdināja divi logi. Bija reizes, kad ļaudis pulcējās ārpusē pie logiem garās rindās, lai tiktu pie cukura un baltmaizes. Šo mantiņu ļoti bieži pietrūka, un tad visa ģimene, liela vai maza, devās moku rindā, stāvēja vairākas reizes atkārtoti, vai līst, salst vai putina. Ēst gribējās visiem.

Pienāca reiz tāda ziema, kad mūsu mājas, bijušās muižas, lielajā dīķī vīri zāgēja ledū četrkantīgas vīles, vilka ārā klučus un gluži kā ķieģeļus krāva ragavās, bet zirdziņiem smagās kravas nācās aizvilkt līdz netālajam "Stūrītim". Izrādījās, vecie grasās taisīt ledus pagrabu veikalam. Saslēja ledus būdu, nobēra ar zāgu skaidām, un ledusskapis gatavs. Vasarā varēja glabāt produktus, kas ātri bojājas. Tādi laiki. Vēlākos gados veikalu vairākas reizes modernizēja, bet tad slēdza. Tuvojās hipermarketu laikmets. Attīstīta sociālisma periodā veikalam pretī, otrpus Jūrmalas gatvei, parādījās iegarens, pazems kiosks. Šīs būves vizuālais veidols īsti nepakļaujas verbālam aprakstam, tālab nepūlēšos to apdzejot.

Kioskā varēja nopirkt daudz ko pārtikai un vēl kaut ko, ja sirdij iekārojās prieka. Rindā drūzmējās gan vīri, gan sievas. Kad Andropovs izsludināja sauso likumu, veldzes slāpstošais piemiedza kreiso aci un Slokas ielā pie Imantas meža

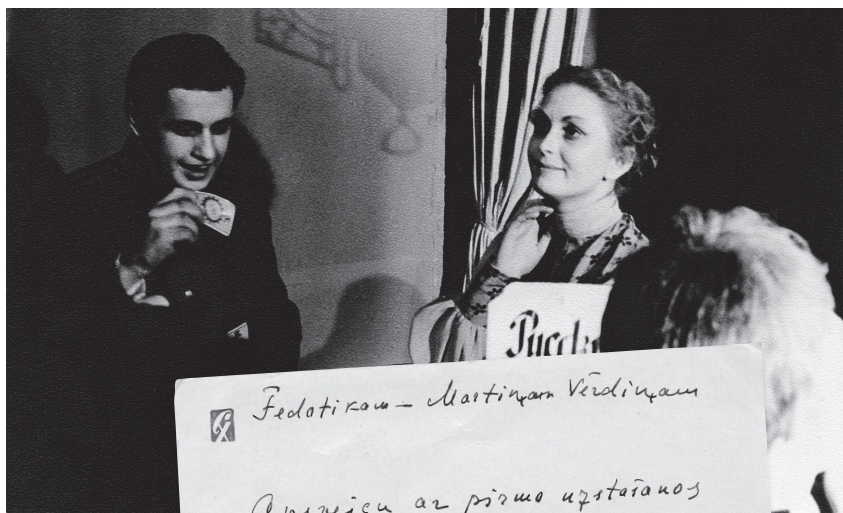
malas dzīvojošais pārdevējs, gara auguma, plecos sakumpis vīrs sirnu, nesukātu matu ērkuli noklātu pauri, palocīja piekrītoši galvu, ar roku atmezdams atpakaļ pakausi pār ģīmi nobrukušās, egļu pazarēm līdzīgās matu lēkšķes, ienira paletē un izvilka stipro "Volgas vīnu". Viņš bija saprotošs. Nesaprotams bija tikai tas, kā to blašķi iespējams atrast, jo, pa lodziņu no ārpuses lūrot, iekšā valdīja piķa melna tumsa.

Savulaik "Stūrītis" kalpoja par galapunktu 4. maršruta autobusam. Puikas gados vēl redzēju zilos ulmaņlaiku autobusus, kad tie, strupo motora izvirzījumu saviebuši, tusnīdami kā tādi nīlzirgi, lēnām gorījās atpakaļceļam uz centru. Tā bija īstā reize puišējiem satupties uz aizmugurējo durvju kāpnītēm, jo durvis nebija aizvērtas, un nedaudz izbaudīt braukšanas prieku. Satiksme tolaik nebija intensīva. Šis pats 4. autobuss kursēja tikai vienreiz stundā. Toties gaiss bija tīrs. Vēlāk zilos nomainīja ungāru firmas *Ikarus* autobusi un maršrutu pagarināja līdz Rīgas robežai ar slaveno robežstabu ceļa malā. Sāli tajos laikos laikam nekaisīja uz brauktuvēm, jo sniegs tika noblietēts cietāks par cietu ar autoriepām vai ragavu sliecēm. Puikām to tikai vajadzēja. Slidas, ragavas un citādi slīdamrīki rada pielietojumu ātruma, braukšanas baudas radīšanai. Viens tāds eksotisks braucamrīks tika dēvēts par "tarataiku". Ko pats vārds nozīmē, nevaru pateikt, un vizuālais apraksts arī grūti veicams, bet mēģināšu.

Šis rīks bija izlocīts no elastīga armatūras stieņa, kur apakšējā daļa kalpoja par sliecēm, bet augšējais pusloks bija stūre, kaut patiesībā stūrēja ar sliecēm, pastumjot vienu vai otru ar kāju uz vajadzīgo pusi. Pusloks kalpoja roku atbalstam, un to nevarēja grozīt. Vienu kāju uz slieces, ar otru atspērieni pret zemi, un ja ceļš ciets un slidens... O, tad varēja sasniegt lielu ātrumu un veidot dažādas pagriezienu manipulācijas. Hei, ja vēl izdevās pieaķēties autobusam (tam kalpoja īpaši ķekši), tad sajūsmā varēja spiegt! Taču

visam reiz pienāk gals. Uz ielām sāka kaisīt sāli, un tarataikām nebija kur slīdēt. Tās pazuda. Mīļie, nekas nestāv uz vietas. 4. maršrutu pagarināja līdz Piņķiem, bet tarataiku vietā izdomāja sniega dēli. Viss notiek!

Kādā pavasara rītā stāvu pie autobusa pieturas "Stūrītī". Tad jau es mācījos konservatorijas Teātra fakultātē. Gaidu busu, lai nokļūtu uz pirmo stundu aktiermeistarībā pie kursa vadītājas Veras Mihailovnas Baļunas. Saulīte spīd, putniņi čivina. Jauki. Dzirdu, kaut kur apkārtnē kāds dauza ar āmuru pa skārda gabalu. Nu tāda skaņa. Bija vai nebija

Fedotikov - Martiņam Vērdiņam

Апрсвиеи ар pirmo uzstāanos
Teātra fakultātes diplomdarba izrādē!
Rīga, 22 Feb. 1960, Dailes Teātri
A. H. Čehov. "Kameleons" Wsalsms

Через базарную площадь идет полцейский надиратель Очумелов в новой шляпе и с узелком в руке. За ним шагает рыжий городской с рюкзком, доверху наполненным конфискованным крыжовником. Кругом тишина... На площади ни души...
— Так ты кусаться, окаянная? — слышит вдруг Очумелов.

Иллюстрация художника Н. Н. Вишеславцова.

Ш 08968 3.ХІ-59 г. 3. 1921. Т. 50 г.
Тит. выд. на «Советский художник»
Москва, Мало-Московская ул., д. 21.
Цена 25 коп.

Kopā ar Valdu Freimūti
Teātra fakultātes diplom-
darba izrādē "Trīs māšas"
1960. g. un Veras
Baļunas apsveikums

skārds, kas to lai zina. Rīts agrs, cilvēkus neredz. Domāju, vai nav par agru tā dauzīties. No "Stūriša" pieturas Jūrmalas gatvi var redzēt visā garumā līdz robežstabam Babītes virzienā. Tur parādās mazs, tumšs punktiņš un strauji tuvojas. Nu, protams, – auto. Vecā volga ar briedi uz motora vāka un bleķiem kā tankam. Motors gaudo, "kuvaldas" triecienu troksnis pa skārdu kļūst neciešams, pie stūres sēd sirma dāma, un tā ir Vera Mihailovna, kas drāž no savas Jūrmalas vasarnīcas uz aktiermeistarības stundu Teātra fakultātē. Bet kāpēc briedis tā lēkā pa motora kapotu? Ieraugu – motora vāks nav aizspiests un lēkā augšup, lejup. No tā tad arī tā šausmīgā "kuvaldas" sitienu skaņa. Tur, tajā vietā, kur krustojas Jūrmalas gatve un Solitūdes iela, ir neliels paaugstinājums, savdabīgs tramplīns uz ceļa. Vera Mihailovna, ātrumu nesamazinot, iebrauc krustojumā, tramplīns mašīnu pasviež gaisā, vadītāja atlaiž stūri, bet kapots atsitās pret vējstiklu, it kā haizivs būtu atvērusi rīkli, un volga lido, lido, līdz piezemējas vietā, kur vecais pasts. Kapots aizcērtas kā nezvēra žokļi. Sitienu nav dzirdami, gaudo tikai motors, un vecā volga ar briedi uz pārsega pazūd ceļa līkumā, kur šajos laikos Latvijas Universitātes Pedagoģijas fakultāte.

Vietā, kur Vera Mihailovna pārtrauca lidojumu un atkal pārvietojās pa asfaltu, stāv jūrmalas tipa mājiņa, kādu te daudz, ar jumta izbūvi un jumtā iesludinātiem vai izvirzītiem logiem. Mājas vienā galā atrodas Rīgas 25. bibliotēka, kuras vadītāja Goliates kundze mani allaž aicina uz dažādiem pasākumiem, kas saistīti ar teātra mākslu, bet otru galu mājai apdzīvo kurpniekmeistars Pīlēģis, lielisks amatnieks, kurš par sevi saka – ja nebūtu alkohola, viņš, Pīlēģis, būtu paraugcilvēks – un tūlīt sāk stāstīt, cik lieliska māksliniece esot Anta Klints un cik brīnišķīgs dzīvnieciņš ir viņas mazais Miķelītis. Motorratu piezemēšanās troksnis uz Jūrmalas gatves pāris simts metru aiz krustojuma bibliotēkas daļai nekādu skādi, jādāmā, nevarēja nodarīt kaut vai

tāpēc, ka tobrīd tā bija vēl slēgta, bet aiz sienas savā istabā un savā gultā dusošo kurpniekmeistaru gan varēja uzraut sēdus ar jautājumu uz lūpām, vai nav sācies trešais pasaules karš, un, ja noskaidrosies, ka viss ir kārtībā, pavērsies pulkstenī, lai "izštukotu", cik laika vēl palicis līdz bodes atvēršanai, lai nopirktu kortelīti un ķertos pie apavu labošanas tam aktierim, nu... Mārtiņam.

Kad ieeju Teātra fakultātes sekretariātā, Vera Mihailovna, pārlikusi kāju pār kāju, tēzē ar sekretāri un, mani ieraugot, saka: "Verdiņ, mazais! Kur tu tik velu? Nupat akurāt jasak meģinat!"

Astotā ģērbtuve

Drāmas teātra galvenais režisors Alfrēds Amtmanis-Briedītis paņēma mani teātrī no konservatorijas Teātra fakultātes tūkstoš deviņi simti sešdesmitajā gadā, pirmā mācību perioda beigās.

Strādāju teātrī un mācījos. Pirmā ģērbtuve, kurā mani iemitināja, izrādījās slavenā astotā. Tā pati, kuru apraksta mūsu vēl slavenākais kino un teātra aktieris Valdemārs Zandbergs savā grāmatā. Vēl kāda sakritība. Iesēdināja mani tieši Zandberga vietā, kurš pirms tam no šī teātra aizgāja, alkohola problēmu vajāts. Lepojos, ka man ir viņa grimēšanas spogulis ar aizmugurē uzšņāptu vārdu – V. Zandbergs. Pēc laika, pārceļoties uz citu ģērbtuvi, ņemu spoguļi līdzīgi un sargāju kā acuraugu, taču, kā gadījās, kā ne, kāds kolēģis spoguļi man izmānīja un notīrīja no slavenā priekšmeta ar zaļu grima standziņu uzrakstīto vārdu. Laikam šim Zandbergs nepatika. Un vēl... Liekas, tas bija populārais aktieris Valdis Akuraters, smīnot par manu iekārtošanos Zandberga vietā astotajā ģērbtuvē, komentēja šādi: šī ir bīstama vieta. Skaties, lai neiznāk tāpat kā priekšgājējam. Ak kungs! Tā arī iznāca, tikai labu laiku vēlāk un no citas ģērbtuves, izrādes "Putni bez spārnēm" starpbrīdī, šķērsojot aktieru foajē, izbrienot kā zaļa zālīte mīkstos skatītāju gaitēņa tepiķīšus, pieklaudevējot bufetnieces Rasmus kioska rūtainajam lodziņam, pa galvenajām parādes durvīm izgāju uz Valdemāra ielas. Aizgāju. Uz visiem laikiem.

Īpatnēji vīri apdzīvoja šo astoto ģērbtuvi. Aktieris Kārlis Ozols, saukts Inga, mīta Baldonē. Izrādes laikā brīvajos brīžos vienmēr mazgāja kabatas lakatiņus. Tie viņam bija skaisti, krāsaini, ar ģeometriskiem zīmējumiem. Tad žāvēja

uz karstajiem radiatoriem. Teātri labi kurināja. Kurinātava atradās tur, kur tagad Aktieru zāle.

Inga (pseidonīms droši vien saistībā ar kādu lomu) nāca no Dailes teātra, pa ceļam neilgu laiku uzkavējies Operā, izpildot nelielas lomiņas. Reizēm viņš patīkamā tenoriņā nodziedāja kādu frāzi no savas lomas tajā vai citā iestudējumā. Teiksim, "Traviatā" viņa dziedošais ārsts visus klātesošos un klausītājus informēja, ka – *tik īsu brīdi viņa vēl dzī-i-vos!* Šo pašu informāciju, ja bija iedvesma, viņš vēstīja arī mūsu istabiņā saviem klausītājiem, t. i., mums. Tad bija skaļi jāaplaudē. Ingam vai Ingum piemita savdabīgs humors. Viņš, droši vien joka pēc, neteica, piemēram, "iesim", bet gan "iesam": "Iesam tur un tur." Joka pēc šis iztaisa šitādu gājienu. Tas viss, protams, notiek padomju laikā. Inga stāsta: "Ieeju veikalā. Tur "izmestas" vistas. Veikals pilns ar sievietēm. Troksnis šausmīgs. Man ar' tur kaut ko vajadzēja. Ne jau tās zilās vistas, bet kaut ko citu. Iestājos rindā un gaidu. Troksnis pieņemas spēkā. Sievas lamājas. Krieviski, protams. Es neizturu un saucu, balss man skaļa: *ķiše, ķiše, latiši!* Momentāni klusums, un visas sievas lūr uz mani. Kādu brīdi bija miers."

Milzīgais piebaldzēns Harijs Avens jeb Džims (iesauka no filmas "Zvejnieka dēls") ļoti, ļoti bieži visus aicināja uz nedarbiem: "Nu, nu... Kas ir!? Ko gaida? Nu... mak... mak... mak..." Kustināja lielās, kā sniega liekšķere platās plaukstas, un tad bija jāsaprot – viens derēja. Pakaļ pudelei skrēju es kā jau jaunākais. Avens nepārtraukti atgādināja kādu, viņaprāt, populāru anekdoti par manu tēvu no Liepājas perioda laikiem.

Smalkais Arnolds Mīlbrets vai, citiem vārdiem, Bundža, Bundžiņš (arī viņam šī iesauka no "Zvejnieka dēla") mācīja, kā pareizi jāgrimējas, it īpaši ja bija ierāvis kādu "čarku". Tad viņš garu, liku rādītājpirkstu iemērca tumši brūnā grima krāsā jeb sēpijā, rūpīgi vilka pa visām dziļajām rievām, kas

gulēja uz viņa sejas, un priecājās: "Redz... redz, kā raksturs dzimst!" Tā viņš sauca un labsirdīgi smaidīja. Iznāca tā, ka Bundžiņš kļuva par manu teātra krusttēvu un ar viņa gādību es iekļuvi tā saucamajā Ļembastu biedrībā, apvienībā, kas savdabīgā veidā piemin un atceras aizsaulē aizgājušos aktierus. Kad Bundža saslima, tad kļuva tik vājš, ka viņam par lielu bija pat skolnieka uzvalciņš. Draugs Avens uz slimnīcu Bundžiņam skābo vīnu aiznesis, bet slimnieks nav varējis dziru norīt. "Redz... redz, kā raksturs dzimst." Nu jau viņi visi – tur, augšā.

Kolorīts vīrs, cits piebaldzēns – Pēteris Cepurnieks. Vasaras viesizrādēs izbraukumos braucām ar daudziem autobusiem. Katram busam nozīmēja vecāko, kas rūpējās par kārtību. Visai bieži arī es tiku šai godā. Pienākumos ietilpa arī grafika sastādīšana aktieru izvadāšanai pa mājām. Negals, ja autobusā gadījās Cepurnieks. Lai no kuras puses mēs iebrauktu Rīgā, Pēteris pieprasīja viņu pirmo aizvest līdz miteklim Mārupes pusē. Citādi – baigi foršs vecis.

Ģērbtuvē uzturējās arī iznesīgais gaišmatis Viktors Gruziņš.

Pēc laika mani pārcēla uz divpadsmito istabiņu stāvu augstāk, kuru, strādājot šeit, izmantoja arī mans tēvs.

Aizejošais

Mazs atmiņu gaismas stars rada un rāda noskaņas. Pavasara noskaņas. Kad silava mostas, kad smaržo viss un plaukst, atceros Remarka radīta tēla vārdus par to, ka tad, kad Vācijā zied ceriņi, viņš, lai kur arī tobrīd atrastos, steidzas uz mājām, uz Vāciju.

Man acu priekšā sena aina tepat no Latvijas. Valmieras teātra "busiņš". Ceļojam no Jēkabpils uz Rēzekni. Viss garais Latgales trakts paloja ceriņu plūdus. Šāds ziedēšanas trakums piemeklēja arī veco Solitūdi, mana tēva mājas Rīgas nomalē, visu apkārtni. Bija reize, kad ziedu virpuļatvars, kas plosījās galvaspilsētas pierobežā, smaržu jūrā ierāva manu kolēģi, aktieri Edgaru Girgenonu. Vai viņu kāds vēl atceras? Torīt, saulei lecot, klejodami pa smilšainajām ieliņām, apstājāmies milzīga ceriņkrūma pazarē, bet tādu te milzum daudz. Pavisam negaidīti milzīgais "pliederkoks", var teikt,

Drāmas teātra vīri, Mārtiņš Vērdiņš – 4. no kreisās.
2. no kreisās – Edgars Girgenons

burtiski iesprāga, uzplauka Edgara un viņa draudzenes rokās. Kupls, smaržojošs ziedu zaru klēpis. Tāds arī Edgars palicis atmiņā. Viņa īsais dzīves ceļš aprāvās Valmieras ielas vidū netālu no Kalupes ielas, kur atradās Edgara toreizējā dzīvesvieta. Teātra zelta puisēns līdzīga nosaukuma izrādē Drāmas teātrī, bet dzīvē zēns ar ceriņu riekšavām rokās... līdz brīdim, kad bija jāaiziet... Bet mēs jau katrs kādu reizi aizejam... Un tad vēl to vienīgo, pēdējo reizi mums ceļš...

Arī es esmu gājis prom un nācis atpakaļ. Esmu ar milzīgu troksni un pavēlēm izdzīts (citu šādos gadījumos nemin – alkohols!), pēcāk nācis atpakaļ, atkal pieņemts. Atgriezies mājās. Drāmā. Vienreiz pēc soda laika izciešanas pēc pirmās izrādes saņēmu Edgara un Māras Krauzes (skaista sieviete, brīnišķīga aktrise, traģiska personība) sūtītu zīmīti – lai nu šī būtu pēdējā un istā atgriešanās reize! Lapiņas neaprakstīto pusi greznoja Māras lūpu nospiedums. Lapiņa piestiprināta milzīgai krizantēmai. Zieds sen sadedzināts, abi sūtītāji sen aizsaulē, pašam taka sen aizvijusies prom no Nacionālā... bet papīriņu ar uzmundrinošo tekstu un lūpu krāsas smaržu glabāju vēl šodien. Noziegums. Sods. Piedošana. Labais Jaunušāns zvanījis man uz mājām un dusmīgā balsī atgādinājis par to, ka pēc atkalpieņemšanas teātra mākslas templī pienāktos būt... piedalīties šārīta mēģinājumā. Iestudējām Viļa Lāča darbu "Putni bez spārniem" un "Piecstāvu pilsēta" dramatisējumus. Ak, Rīga, piecstāvu Rīga!

*Uz tavām ielām mācījos es staigāt,
No taviem stabiem pāri zemei tvīkt.
Kaut tavos krogos tikai man pirms laika
Kā ielu peļķei kaut kā neapsikt!*

(A. Čaks)

Rīga. To iepazinu nakts klejojumos. Jā, jā! Miļo režisor, es būšu! Protams, būšu! Kaut arī viss mans uzdevums,

mākslinieciskais, protams, ir stāvēt uz skatuves ar baļķu ķeramo ķeksi. Starp citu, ar baļķu ķeramo man vēl dzīvē nāksies pastrādāt. Režisor, es būšu! Tajā pašā laikā zūd iespēja piepelnīties studijas *Belarusfilm* filmā "Oginska polonēze", kuras uzņemšanas grupa tieši teātra mēģinājuma laikā strādā Rīgas pilī. Jā, režisor, es būšu! Taču nauda tik ļoti vajadzīga kaut vai tāpēc vien, ka teātra sniegtais maizes riecieni vēl plānāks, jo man pagaidām maksā tikai par dažām izrādēm un mēģinājumiem. Un tad... izrāde "Putni bez spārniem". Priekšnesuma starpbrīdis. Jūtu – man spārni gan ir, tikai – bez spēka. Eju prom!

*Un, pacēlis apkakli augstu kā sētu,
Aizeju tieši gar logu
Projām – uz priekšpilsētu.*

Arī tas no Čaka. Priekšpilsēta. Nomale. Solitūde. Šīs vietas man vienmēr bijušas patvērums un glābiņš.

Šķērsoju aktieru foajē, paslīdu, kā man liekas, nemānīts garām aktierim Haraldam Topsim, kurš atpūšas krēslā pie lielā spoguļa, ielūkojos vecajā Čipendeila pulkstenī. Tu brīnums, pulksteņpaps manu skatienu nepatur, brienu pa skatītāju gaiteni mīkstajiem paklājiem, piestāju pie Rasmus bufetes rūtoti stiklotā lodziņa, tā, kas pie izejas durvīm labajā pusē (tā tāda mīļa vieta bija kā man, tā Edgar) un... esmu jau uz Valdemāra ielas mitrā asfalta vakara tumsā, laternu gaismā. Uz ietves krītošajā laternas uguntiņas strēlē ieskrien klībs suns, piestāj, palūr uz mani un sterberē tālāk... Es viņam līdzī... uz neatgriešanos... *Kāds vakars kluss starp divi lietiem...* Nu biju prom no teātra. Vajadzēja meklēt darbu. Iekāpu autobusā, aizbraucu uz Mangaļiem un stūmos uz zvejnieku kolhoza kantori. Kaklasaitei piesiets priekšnieks laikam jau pazina, centās atrunāt: "Tuvijas ziema, jums pieredzes nav, kuģi apledo. Labāk nevajag." No maksšķerēšanas jūrā – nekā.